



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobců: a) N. G., nar. X,
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: X

b) A. G., nar. X,
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j. OAM-837/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2022, č. j.: OAM-836/ZA-ZA11-D07-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobci namítali, že na území České republiky žije zletilá dcera žalobkyně a) s manželem, jediní příbuzní a členové rodiny, které na území členských států Evropské unie mají, vzájemně se podporují a pomáhají si jako rodina. V Německu nemají žádné vazby, když o vízum zde požádali z důvodu nemožnosti žádat o vízum v České republice.
3. Žalovaný rovněž podle žalobců opomenul soudržnost rodiny a nezohlednil dostatečně zásah do rodinného života, kdy poukázali zejména na to, že žalobce b) započal v České republice studium 1. ročníku základní školy a přemístění do Spolkové republiky by pro něj znamenalo další zátěž.
4. Žalobci proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, a aby o jejich žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovala Česká republika.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně odkázal na samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že rodinným poměrům žalobců se věnoval na straně 5 odůvodnění, a konstatoval, že přesunem do Spolkové republiky Německo, které je příslušné k posouzení žádosti žalobců, nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejich rodinného života.
6. Žalovaný též připomněl, že Spolková republika Německo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobců dne 22. 9. 2022 uznala.
7. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

8. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žádný z účastníků k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Žalovaný navíc výslovně souhlasil s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah žaloby a správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
10. Žalobci požádali dne 12. 9. 2022 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 15. 9. 2022 žalobkyně b) poskytla údaje k podané žádosti a téhož dne s ní byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobkyně uvedla současně i za žalobce b), že do České republiky přicestovali letecky z Almaty přes Istanbul dne 8. 9. 2022. V České republice má dceru, zetě a vnučku. V minulosti zde pracovala. Vyřídila si německé vízum, protože české je nedostupné. V Německu pobývat nechtěli. V Německu nicméně v minulosti byla, když její bývalý manžel je původem Němec a do Německa jezdili k jeho rodině na návštěvu. Žalobkyně dále uvedla, že nechce v žádosti pokračovat na území Spolkové republiky Německo, neboť tam nemá bydlení, je to pro ni cizí prostředí. Zde žije s dcerou a jejím mužem. Má zde rovněž možnost pracovat. Tytéž důvody se týkají i žalobce b). Další příbuzné na území České republiky nemají.
11. Z fotokopie cestovního pasu žalobkyně a) na str. 8 se podává, že jí bylo dne 25. 8. 2022 vydáno Spolkovou republikou Německo vízum č. X platné od 27. 8. 2022 do 21. 9. 2022 s možností jednoho vstupu na 11 dní. Z fotokopie cestovního pasu žalobce b) na str. 29 se podává, že mu bylo dne 25. 8. 2022 vydáno Spolkovou republikou Německo vízum č. X platné od 27. 8. 2022 do 21. 9. 2022 s možností jednoho vstupu na 11 dní.
12. Z odpovědi Spolkové republiky Německo na žádost o převzetí doručená žalovanému ze dne 22. 9. 2022, č.j. 9652476-160, se podává, Německo akceptovalo žádost České republiky o převzetí žalobců s ohledem na čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III.
13. Z materiálu označeného jako „Německo, informace OAMP, Azylový systém“ ze dne 4. července 2022 nevyplývá, že by v azylovém řízení ve Spolkové republice Německo docházelo k systémovým nedostatkům.
14. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí umožnil žalobcům, aby se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámili s podklady rozhodnutí, čehož žalobkyně a) využila, jak se podává z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 27. 10. 2022.
15. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí, které žalobkyně a) osobně převzala dne 12. 12. 2022 a tímto dnem tak napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
17. Podle ustanovení čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní*

příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“

18. Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
19. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III nařízení Dublin III. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III, se určuje *„na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě“*.
20. Podle čl. 9 Nařízení Dublin III: *„Pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.“*
21. Podle ustanovení čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III: *„Pro účely tohoto nařízení se rozumí "rodinným příslušníkem" tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:*
 - *manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,*
 - *nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,*
 - *je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,*
 - *je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.“*
22. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*

23. Podle ust. čl. 17 odst. 1 alinea první Nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
24. Soud předně konstatuje, že žalobci neuplatňovali v řízení před žalovaným, že by měli nějakého rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě. Pokud jde o dceru žalobkyně a) K. Y., tato pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu a nepoživá tedy mezinárodní ochrany. Již proto se na určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobců neuplatní kritéria podle čl. 9 Nařízení Dublin III, nýbrž kritéria podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III. Žalobci přitom byli v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 12. 9. 2022 držiteli víza vydaného Spolkovou republikou Německo, která je tudíž státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III), jak správně žalovaný uzavřel a odůvodnil na str. 2 – 4 napadeného rozhodnutí.
25. Z obsahu správního nevplývá rovněž ani možné systémové nedostatky v německém azylovém řízení. Podle shora označení informace OAMP ze dne 4. 7. 2022 probíhá azylové řízení v Německu standardně, k dispozici bývá žadatelům tlumočník, nevládní organizace podávají informace o řízení, přijímací střediska vykazují dostatečné kapacity a podmínky v nich nenaznačují existenci systémových nedostatků, žadatelé nejsou v praxi zajišťováni v průběhu řádného azylového řízení. Nebyly rovněž hlášeny žádné případy, kdy by se tzv. navrátilci v rámci Dublinského systému po příjezdu do Německa potýkali s problémy s opětovným přístupem k azylovému řízení nebo s jinými problémy. Žalobci sami rovněž žádné nedostatky azylového řízení ve Spolkové republice Německo neuplatňovali.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení Dublin III a neposoudil tak žádost žalobců o mezinárodní ochranu sám i přes svou nepřislusnost. Žalovaný uvedl, že žalobci netrpí žádným zdravotním omezením ani neužívají pravidelné léky. Spolková republika Německo je příslušná rovněž, pokud jde o žádost staršího syna žalobkyně a) i jejího otce, takže společně žádající členové rodiny nebudou rozdělení. Žalobci v České republice nemají vytvořeny podstatné kulturní vazby, když zde dlouhodobě nepobývali. Žalovaný správně a přezkoumatelně posoudil i žalobci uplatněnou skutečnost, že na území České republiky oprávněně pobývá dcera žalobkyně a), když uvedl, že tato je již samostatná a má svoji rodinu. Rovněž není pro žalobce rodinným příslušníkem ve smyslu ust. čl. 2 odst. g) Nařízení Dublin III. Vycestování žalobců do Spolkové republiky Německo, která s Českou republikou sousedí, rovněž neznemožní kontakt žalobců s dcerou žalobkyně. Nota bene před příjezdem žalobců do České republiky, tyto od dcery žalobkyně a) jistě dělila mnohem větší vzdálenost. Žalobní námitky v podobě tvrzení o možném ohrožení soudržnosti rodiny soud tudíž neshledal důvodnými. Posouzení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení tak má zdejší soud za dostatečné, přezkoumatelné a správné. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislusným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu

NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na žalobcovu věc.

27. Obdobně má tak soud za dostatečně odůvodněný závěr žalovaného učiněný v souvislosti s odůvodněním neužití čl. 17 Nařízení Dublin III v tom směru, že vycestování žalobců do Spolkové republiky Německo nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Co se týče v žalobě namítaném zahájení školní docházky žalobce b) na území České republiky, tato v době rozhodování žalovaného netrvala nijak podstatně dlouho na to, aby bylo u žalobce b) možné shledat důvodnou jakoukoli významnější fixaci na vzdělávací systém v České republice ani na konkrétní vzdělávací zařízení. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce b) zahájil školní docházku na území České republiky až měsíc po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a poté, co byla žalobkyně a) v rámci pohovoru výslovně poučena žalovaným o tzv. Dublinském systému a tom, že Spolková republika Německo bude požádána o převzetí žádostí žalobců k posouzení. Žalobce b) tak zahájil školní docházku na území České republiky, ačkoli mohli žalobci důvodně předpokládat, že budou přemístěni k posouzení jejich žádosti do Spolkové republiky. V takové situaci pak nelze žalovanému úspěšně vytýkat to, že se žalobci rozhodli bránit se v jejich případě poměrně jasným pravidlům Nařízení Dublin III a svůj pobyt na území České republiky prodlužovat.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobci uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
29. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, jelikož do 30 dnů od postoupení věci nepřislušným soudem rozhodl o věci samé.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ve věci neměli úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 17. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce